

ОКАЗИОНАЛНИ СЪЩЕСТВИТЕЛНИ ИМЕНА В КНИЖОВНО- РАЗГОВОРНАТА РЕЧ

Лексиката на разговорната реч съществено се отличава от лексиката на кодифицирания писмен език. Основната причина за това са много дълбоките структурни различия, които се коренят преди всичко във факта, че в разговорната реч значителна част от смисъла се предава не само с думите, но и със знаци на други кодове, не-вербални: интонацията, жестовете и мимиките. Друга съществена причина е голямата роля на конституцията за разгръщане смисъла на изказването, което се строи не по принципа на линейното и граматически добре оформено свързване на стационарни елементи, а в значителна степен и чрез постоянното допълване и модулиране смисъла на думите от ситуацията и общата аперцепционна база на общуващите. Именно подкрепата на тези невербални кодове и извънезикови фактори позволява на разговорната реч да нивелира различията между далече стоящи по семантика думи. Важна причина е и постоянният стремеж на разговорната реч към експресивност, която засилва употребата на "афективни" думи и създава условия за широко разгръщане на контекстната синонимия, за създаване на нови типове синонимни и антонимни отношения. Разбира се, стремежът към оценъчност и емоционалност е причина за употреба и на неутрални и общоизвестни думи /защото предизвиква използването и на стандартни формули и шаблони/, а в различните ситуации е възможно синонимизиране и между най-далече стоящи /в семантично отношение/ думи поради отселяването им и чрез прилагателни, наречия, междуметия, частици, а и от невербалните изразни средства. Най-после не бива да се забравя и за диалогичната форма на разговорната реч, за връзката и взаимозависимостта между репликите на общуващите, което позволява някои думи да се мотивират и преосмислят много по-различно /отколкото в писмената реч/.

В резултат на всичко това почти всички думи получават в разговорната реч контекстно и конституативно значение. Естествено в различните ситуации частта на мотивираните /в семантично отношение/ и на немотивираните ситуативно думи е различна. Тази широта

на семантичния обхват, от която се ползват думите в разговорните ситуации, позволява да се съчетават елементи на езика, които не могат да се свързват в писмената реч, и да се създават лексико-семантични противопоставяния, които не могат да се срещнат във от дадена ситуация. Следователно сходните в тематично отношение семантични групи в разговорната реч и кодифицирания книжовен език /ККЕ/ имат различна семантична организация.

Свободното боравене с лексическия материал на езика, стремежът към експресивизация за постигане субективната модалност на изказването обуславят и похватата на естетическо отношение към езиковата форма в разговорната реч. "Обикновеният човек, пишат авторите на монографията, рядко изпитва и съзнателна или несъзнателна потребност не само да съобщи нещо, не само да използва езика за утилитарна цел, но и сам да изпита или да предизвика у събеседника си естетическо чувство от самата форма на речта".¹ Тази нужда е свързана преди всичко със стремежа да се създаде комически ефект, ирония или смях у събеседника, но играта с думите може да бъде израз и на определено отношение или просто на желание за оригиналност, непринуденост, образност, имитиране. Стремежът да се постигне подобен ефект не е рядкост в разговорната реч, но, разбира се, той съвсем не е присъщ на всички участници в разговорната комуникация. Проявата му е в зависимост от културата, темперамента, качествата на характера, чувството за хумор и т.н. Серпозна реч естествено преобладава, обаче езиковите остроти и шегги не са и толкова рядко явление, за да не се смятат за типична черта на тази функционална разновидност на книжовната реч.

Съществуват различни похвати за постигане на експресивен ефект с формата на езика в книжовно-разговорната реч /КРР/, които авторите на монографията наричат с общото название езикова игра. Повечето от тези похвати са известни, имат узусуален характер /като модели/, но се използват и съвсем индивидуални и рядко срещани. Чрез описанието и характеристиката им може да се разкрие механизмът на речевия комизъм, неговото национално своеобразие, а също и неговата специфика в един или други периоди от развитието на езика.

Един от най-често използваните похвати за актуализация на изразената мисъл, за по-образието и изразителното ѝ представяне в КРР е словообразователната игра. За тази цел се създават но-

ви думи или според високопродуктивни словообразователни типове, и тогава ще се съблъскваме с потенциални думи, реализирайки неизползувани възможности на системата, или пък като се нарушават общоезиковите словообразователни типове и се създават съвсем оказионални словоформи. В словообразователната игра участвуват и различните видове умалителни и увеличителни форми на думите. Силно впечатление правят словообразователните иновации, в които има някакъв контраст между частите на думата: между основа и аfix, между основа и основа, между модела и неговото конкретно реализиране. Освен това в разговорната реч се набелязват като начини за постигане на експресивност по словообразователен път и: изреждането на изоструктурни производни, оказионални образувания от собствени имена, римию ехо, псевдовъзстановяване на произвеждаща основа.

Нашата задача в представената тук работа е да проследим доколко този именно вид на словесната игра, оказионалното словообразуване, се използва и в българската книжовно-разговорна реч и какви форми приема.

Естествено тази задача би могла да се реши успешно само ако разполагаме с достатъчен по количество и качество и отговарящ на целите на изследването езиков материал. Както е известно обаче, събирането на записи на разговорна реч е трудно преди всичко по отношение на възможността да се правят записи на действително неподготвена и спонтанна разговорна реч, а по отношение на изискването тези записи да обхващат различни разговорни ситуации, различна тематика и различни по възраст, пол, социална характеристика информатори.

Друга трудност при подобно изследване е да се намери подходяща методика за проучване на материала. От правилно избраната методика зависи в крайна степен и точността и достоверността на крайните изводи.

Ако поначало събирането на записи на разговорна реч е свързано със значителни трудности, още по-трудно става да се събере такъв материал, в който да е застъпено едно сравнително рядко явление в разговора, каквото е оказионалното словотворчество.

Какъв път избрахме при съществуващите трудности за решаване на набелязаните задачи на нашето проучване?

След като изслушаме записи на книжовно-разговорна реч, траещи около 54 часа с разговори в най-различни ситуации, с раз-

лични събеседници по отношение на индивидуалната и социалната им характеристика, стана ясно, че действително оказионалното словообразуване е рядко явление и че да се търси само по този начин /от касетофонни записи на спонтанна разговорна реч/ необходимият материал, ще означава да се премине труден и дълъг път, като се прослушат огромно количество записи в продължение на месеци или година. При това с толкова обемен материал не разполагаме и е трудно изобщо да се създаде подобен касетофонов инвентар. Но даже и да се натрупа толкова обемен фонд, все още няма гаранция, че чрез него ще могат да се установят най-актуалните словообразователни типове в оказионалното словопроизводство и присъщата им експресивност.

Ето защо се насочихме към друга възможност за проверка на този словообразователен механизъм. Възложихме на курс от студенти по българска филология да наблюдават в продължение на един семестър /около три месеца/ как се използва словообразуването като похват за постигане на експресивност и индивидуална номинация в разговорната реч на познати, близки, приятели, да записват интересни случаи и в края на семестъра да представят по три кратки разговора с употребени в тях аfixсални оказионализми. Ясно беше при това, че част от представения материал щеше да бъде "съчинен" от самите студенти, но това не ни се стори голяма беда по простата причина, че именно у студентите /а още повече у филолозите-българисти/ се проявява подчертан интерес към езиковата форма, към езиковата игра, стремеж към дирене на оригинален и експресивен езиков изказ /на което в значителна степен се дължи и битуването на сленга сред студентите/. И ако задвижим у сто такива души този стремеж към конкретни изяви, несъмнено ще получим синтезиран израз на действащите, но твърде спорадично в широката разговорна практика на образованите хора словообразователни типове и модели за оказионално словопроизводство. Разбира се, така полученото може да бъде само в известна степен показателно, понеже сто души, макар и студенти-филолози, не могат да представят всички словообразователни възможности, като се има предвид и това, че у младите хора има склонност към стандартност и подражание в тяхната разговорна практика. Не можеше да има обаче съмнение, че полученото от експеримента ще бъде достатъчно показателно само по себе си и още повече като се съпостави с данни от касетофонните записи.

Резултатът напълно оправда нашите очаквания. Твърде много сред оканонализмите на разговорната реч се оказаха съществителните имена за лица, даващи характеристика /обикновено отрицателна/ или оценка, изразяващи критично или иронично отношение. Прави впечатление, че в тази група моделът и словообразователните средства се подбират с оглед на ситуацията, което, разбира се, засилва експресивността на получените форми.

Най-често се използва наставката -ар. Както се знае, в КСЕ тази наставка образува с глаголни и субстантивни корени и основни названия на лица според професията или занаята им. Затова в писмената, а и в народно-разговорната реч, основата и коренът, които се съчетават с наставката -ар, означават предмет или действие, свързани тясно с професията или занаята на лицето. Получил такава семантична специализация, словообразователният тип влиза в контраст с конкретното си попълнение от основни или корени, когато те означават предмети или действия, отнасящи се към други тематични групи и семантични полета, срв.: скука + -ар = скукар /дума, с която девойка характеризира свой събеседник/, стих + -ар = стихар /"Нашият стихар пак се е занесъл"/, кражба + -ар = кражбар /"Вчера в магазина за дрехи хванаха един кражбар"/, въздух + -ар = въздухар, 'празен човек' /"Абе той е голям въздухар"/, живот + -ар = животар /за човек, обичащ приятния живот и развлечения/, навит /мин. страд. причастие/ + -ар = навитар /"Ще дойдеш ли с мене? Навитар ли си?"/, тъпан + -ар = тъпаняр /използувано е преносното значение на съществителното с диалектна краесловна мекост, за да се засили експресивната изразителност на формата/, фъстък + -ар = фъстъкар /за човек, който продава фъстъци: "Днес фъстъкарит го няма/, хвърчило + -ар = хвърчилар /за деца: "Нашите хвърчилари идат"/.

Функцията на изредените оканонализми е предимно експресивна. Чрез тях се дава оценка или пък се прави изразът по-оригинален, по-заангажиращ вниманието на събеседника. Илюстрирано от оканонализмите изпълняват едновременно експресивна и номинативна функция /например фъстъкар = 'човек, който продава фъстъци', или 'продавач на фъстъци' / или експресивна и компресивна /срв. хвърчилари = 'деца, които играят с хвърчило' - изразът е "компресиран", съкратен е в една дума/. В редки случаи оканонализмите на -ар се усилват експресивно с турската по произход наставка -лар, напри-

мер тежкарлар /"Е-е какъв си се наконтил, бе тежкарлар!"/, които действуват именно със своя просторечен оттенък. Образуват се и женскородови форми, например: стоп + ар + ка = стопарка, срв. А. Какво си се навела като арка? Б. Че налп съм стопарка!

Друга наставка, участваща при образуването на оказионални съществителни за лица, на които се дава никаква оценка /от гледище на изказвания се/, е наставката -ник. В ККЕ тя се е специализирала да образува названия за лица според техните качества, характерни особености, дейност, като се прибавя към основн на прилагателни, съществителни и страдателни причастия. В немалко случаи така създадените форми означават отрицателна оценка, поради което наставката -ник е получила до известна степен пейоративна изразителност. В разговорната реч тя се свързва с основн, които не се използват в писмения език, срв.: четник /"Тоя четник пак започна да обикаля около шефа"/ със значение 'човек, който сервилнички, угодишнички или любезнички пред силните'. Думата е образувана от сленговото значение на глагола четкам /'права комплименти'/ с изпускане на основната съгласна /к/. Така се получава омоним на книжовната дума четник /'борец за свобода'/ . Семантичният контраст в този лексикален каламбур усилва изразителността на оказионализма. Съградник /"Това момче ми е съградник, бяхме с него заедно в детската градина"/ е съществително, създадено по аналогия със сученик, с цел да се постигне шеговит ефект и оригиналност на изказването. Капризник пък е дума, с която учителка характеризира свой ученик. Никакви има в основата си местоименното за отричане на каквито и да било качества. Това придава силно пейоративно значение на оказионализма: 'лице без каквито и да било качества'. Оказионализъмът убитник /А. Тия какво правят бе? Б. Бият се, не ги ли видяли, големи са убитиници! / е създаден пък по принципа на "фонетичното ехо". Като взема страдателното причастие от глагола да убия, а именно убит, и прибавя към него -ник, създателят на оказионализма иска да загатне чрез фонетичната връзка /съществуваща поради общия корен бия - убия/, че биещите се са духовно "убити" хора. Така оказионализмът влията в значението си самата ситуация, значението на думата се конкретизира и от фактите, към които тя е насочена.

Ако изхождаме от материала, с който разполагаме, наставката -ач /с която в ККЕ се образуват около 200 съществителни имена

за лица/ не показва голямо участие в сферата на разговорното ока-
зионално словопроизводство. В народно-разговорната реч, както е
известно, с нея лесно се образуват названия за лица според дей-
ствието, което те извършват, и в повечето случаи това става от
глаголна основа. Тази наставка действа доста активно и при обра-
зуване на узуални названия на нови професии /сортировач, полиро-
вач, прекъсвач, пластач, редач, щамповач, разкройвач, емайлировач,
гресировач и др./ и в областта на спортната терминология /катерач,
тласкач, фехтовач, бегач, къркобегач/. Но се оказаха налице само
две форми, представляващи разговорни оказионализми на -ач: поку-
пач и питач /"Стига си ме разпитвал бе, питач такъв!"/. Ясно е,
че тук, в разговорната реч, наставката -ач може да се прибавя и
към именни основи /покупач е от покупка/, докато в ККЕ се свързва
само с глаголни основи и корени. Това противоречие със словообра-
зувателния тип е причина за по-висока експресивност на възникнали-
те форми.

В аfixсалната оказионална деривация за названия на лица,
вземат участие и други модели, но значително по-рядко. Това може
да се обясни с психически причини: когато се появи нужда от дума
за оценка на събеседника или на трето лице, при моментално проти-
чашата разговорна реч в съзнанието възникват най-продуктивните и
активни словообразователни модели. Но когато ситуацията изведе на
преден план някакво семантично или експресивно съображение за тър-
сене на разнообразие или ако ситуацията напомня за нуждата от по-
специално номинативно средство, използват се и други словосбразу-
вателни модели. Ето няколко примера: А. Има хора/ които цял живот
живеят и се ровят в калта// Б. Това са калтаците; А. С него не мо-
же да се говори// Той е студист// Б. Какъв? А. Член е на студио
"А"; Ама че си главуник!; Я се погледни какъв прасолан си станал;
//Стига си дъвкал бе, дъвкало!; //Голяма ломотица си ей!; //Кро-
тушко днес пак закъсня//.

Съвсем очевидно е, че към подобни образувания се прибегва
преди всичко за израз на лично отношение, за оценка на определено
лице. Експресията обикновено е пейоративна и оценката отрицателна
или подигравателна. Така думата калтак се е появила по образец на
подобни форми в ККЕ, където -ак също се използва за наименования,
изразяващи пренебрежение, обида, ругателство към лица. Тук прави
впечатление вмъкването на съгласния -т /мотивиращата основа е кал-/

който се появява под влияние на форми като дъртак, простак и подобни /такова явление има и в голтак/. Главуняк пък е образувана по аналогия на папуняк или дървеник, смачканак /които имат също отрицателна експресия, но са регистрирани в РСБКЕ/. Експресията на оказионализма студист идва от семантичната специализация на съществителните на -ист /повечето от чужд произход/ да означават в ККЕ професии или привърженици на различни идейни схващания /срв. с марксист, комунист, социалист, материалист, алтруист/. Това семантично допълнение на модела контрастира със смисъла, вложен в оказионализма студист, което изпълнива думата с шеговита експресия. Наставката -ан се прибавя в разговорната реч към основи на прилагателни и съществителни имена и глаголни корени, за да образува редица узуални форми за названия на лица според някакъв отрицателен признак /изключение е великан/. Такива са повлекан, чорбалан, парцалан, дебелан, мързелан, цървулан, българан, готован. По тяхно подобие е сътворена и формата прасолан /от прасе/ + -олан, срв. сополан/. Ефектът на оказионализма е свързан и със значението на основата, и със стилистичната специализация на наставката. Думата домотица също нарушава в известен смисъл създадения словообразователен модел да се прибавя наставката -ица след отстраняване на -ец от имена за назоваване на мъже или пък направо да се прибавя към съществителни имена от мъжки род /срв. кмет - кметица/. Тук обаче я виждаме при основа на глагол /домотя, народно-разговорна и разговорна форма с грубоват оттенък в семантиката си/. Думата е създадена, за да изрази по-силно пронично-пренебрежителното отношение на изказващия се. Интересен е и оказионализмът кротушко за разкриване характерна особеност на лицето в една подигравателно-пренебрежителна форма /поради умалителния си оттенък/. При създаването ѝ е играла роля аналогията с узуалните форми слабушко, дебелушко и подобни.

Активно се използва в разговорното оказионално словообразуване и турската по произход наставка -джия/-чия главно заради специфичната ѝ стилистична "сниженост" /схваща се като елемент на просторечие/. Ето някои примери: // Сега ще си кушим цветя от тая киткаджийка //; // Този репанджия няма ли да отвори най-после! //; // Менджията имат лекции в събота /менджията - произведено МЕМ/ //; // Баладжията /посетители на бал/ се връщат //; // Този прилича на фенерджийка /лека жена - б.м./ //; Остави го този трутукаджия //; Тоя маза-

джия /мазач/ иска да ни вземе всичките пари//. Оказва се, че присъединяването на наставката -джия/чия в разговорното словопроизводство е възможно към всякакви субстантивни основи, по-рядко към адективни или глаголни основи при образуване на оказинални съществителни имена. Свързва се даже и с абривиатури, срв. МЕИ + джия = меиджия, РЕП + джия = реп/а/джия, или даже с междуметия, срв. тру-ту-тут + кам = трутуткам, а от глаголната основа - трутуткаджия. Чрез просторечната окраска на наставката и необичайността на основата се постига дирена фамилиарност, непосредственост в отношенията, оригиналност на израза.

Изредените дотук и сътворени от участници в разговор форми са построени общо взето според закономерностите на съществуващите в ККЕ словообразователни модели, макар и някъде да се забелязват и известни отклонения и нарушения /вмъквания на звукове, избор на основа от друг семантичен тип/. Тези нарушения при други образувания са още по-драстични, срв. //Ах, каква отвратитка беше тя!; //Ти си голяма спюла!; //Остави тая изкукурелка/ стига сме се занемавали с нея//; //Стига си викал бе/ писна ми от викарии!; //Какво прави моя зълбо?; //Какво си се наконтил бе, виж се какъв си кукльо!; Не бях виждал такъв инджилияктур//.

Отвратитка не се вметва в словообразователните схеми. Без съмнение в основата ѝ стои прилагателното отвратителен, от което е отсечен завършекът -елен, и е създадена от останалата част + наставката -ка, а и по аналогия с фаворитка. В крокодай е заместена крайната част -ил с английския формант -айл, за да се постигне по-оригинална форма. Спюла /'сънла'/ имитира виола и подобни, което създава ярък семантичен контраст и засилва шеговитата изразителност на думата. От известната в разговорната реч дума брантия /'лека жена, жена с неморално поведение'/, която се отнася към просторечието, проникващо и в речта на интелигенцията, е отстранена наставката -ия и е прибавена изобретената от изказващия се наставка -юха /нещо средно между руските -уха, срв. старуха, и -юга, срв. хитрюга/, схващана като увеличителна наставка. Викарий пък е калямбурно създадена форма като очевидно подобие на викарий, църковен термин /лат. *vicarius* /, означаващ заместник на епископа или помпник на висш духовник. На това и се дължи в случая нейната по-особена експресия - с корен от глагола викам оказинализъмът викарий означава 'който много вика, приказва, кара се'. Този калямбур

говори и за изобретателността и осведомеността на автора ѝ. Що се отнася до изкукурелка, тази дума е образувана от сленговия глагол изкукуригам /по-точно като е взето сленговото значение на този глагол/, като наставковият формант е зает от антонима на оказионализма - хубавелка, също разговорна дума. Формите кукльо и зълъво са морфологични модификации на женскородовите съществителни кукла и зълва. На тази преработка и на съществуващата връзка с женски род на преработените съществителни се дължи експресията на новосъздадените думи.

Обичан похват за създаване на разговорни оказионализми, характеризиращи лица, са композитумите. С ясната си словообразователна структура, с усложненото си значение те дават възможност с една дума да се даде образна характеристика, да се изрази по-съдържателно и изразително отношението, да се направи изразът по-стегнат, срв.: //Тоя човек излезе голям добродушник//; //Виж го какъв е бързоеден//; //Ти си един от най-известните кръчмонафти в Търново//; //Остави/ и аз имам в къщи една такава свекървеница//; //Каква ти муза/ по-скоро прилича на маймуза//; //Хайде бе/ вече цял час чакам тази сервитутка/ няма ли да дойде най-накрая!//; //Ще се съберам редколегите и ще решим//; //Остави го тоя гертруд/ нека си бачка//; //Ако не беше такава тихоблейка...//; //Тази ли тинтириблейка ще я свърши...//; //Брех, голям скорострелник се извѣди!//; //Тоя головодник ще ми дава ум!//.

Както се вижда, доста разнообразни са словообразователните модели за създаване на оказионални сложни съществителни имена за лица. Да видим как собствено са образувани. Добродушник е субстантивация на прилагателното добродушен посредством наставката -ник. Бързоеден очевидно е от съчетание на наречието бързо + езден, форма, образувана по подобие на втората част в бързоходец, скороходец. Кръчмонафт е пародийно образуване по аналогия с космонафт. Алкохолозаври е изразителна и оригинална форма, възникнала по аналогия с динозаври и подобни термини за праисторически гигантски животни. Свекървеница представлява компресивно образуване от апозитивното съчетание свекърва - веница или от изразите свекърва като веница, свекърва, зла като веница. Получено е чрез съкращаване на първата част и стигане в една дума. Създаденият оказионализъм прави впечатление и с формата, и със съдържанието си. Така е образувана и думата маймуза: от муза - маймуна, със

смяна на словореда. Поради това, че отсечената част от първата дума маймуна започва със същата сричка, която стои в началото на втората изцяло запазена дума, компресията не се чувства твърде ясно и създаденият композитум прави впечатление със своята оригиналност. В сервитутка можем да видим и стягане на думите сервит- /ьорка/ + /прос/титутка. Думата е образувана чрез свободно отсичане на части от компонентите ѝ, но свързването е направено по такъв начин, че се запазват най-активните в семантично отношение срички. Що се отнася до редколеги, то очевидно е произведено от редколегия, като средство за съкратено изразяване и намиране на синтетично название за съчетанието 'член на редколегия'. Как е образувано тихоблейка: дали чрез свързване на наречието тихо с узусалната /в разговорната реч/ дума блейка, или чрез компресия на тихо блей + -ка. Съществуващата в разговорната реч афективна дума блейка вероятно се налага с присъствието си в тоя случай на съзнанието като нещо известно, поради което е приемливо да се смята, че наречието е прибавено направо към нея. Тинтириблейка е подобно свързване на семантично изпразнената дума тинтири-минтири. Скорострелник и головодник са примери за едновременното действие на експресивната и компресивната функция на окازیоналното образуване. Те са съкращения на съчетанията скоро стрелям + -ник и гола вода /с широкото значение в сленговата реч 'липса на каквито и да било от необходимите качества'/ + -ник.

И така, оказва се, че в българската книжовно-разговорна реч разнообразието на словообразователните модели, които се използват или могат да се използват за създаване на индивидуални оценъчни думи за наименозуване на лица, е много голямо. Тук се привежда в действие не само целият известен на ККЕ словообразователен механизъм, но и много от неговите модели получават по-разнообразно допълнение по отношение на лексико-граматическата характеристика на мотивиращата основа и свързващите се с нея афикси. Това се обуславя от контекста, от ситуацията, от смисъла на разговора, поради което и разговорните окازیонализми в семантичното поле за качествена характеристика за лица имат много разнообразно съдържание. Същевременно може именно въз основа на това да се твърди, че словообразуването действа в разговорната реч по-активно в сравнение с ККЕ. Или, както казват създателите на споменатата тритомна монография за разговорната реч, "разговорната реч може да се ха-

рактеризира като идеална сфера за реализиране словообразователните потенци на езика".²

Оказионализми, разбира се, възникват и в областта на лексиката за именуване на конкретни предмети и абстрактни понятия. В тази област разнообразието от словообразователни модели не е по-малко в сравнение с разгледащите вече индивидуални словообразувания за именуване на лица в книжовно-разговорната реч. И функциите, които им се възлагат, не са по-различни от вече установените. Но това ще бъдат проблеми на друго изследване.

Л И Т Е Р А Т У Р А

1. Русская разговорная речь. Фонетика. Морфология. Лексика. Жест. М., 1983, с. 173.

2. Е. А. Земская, М. В. Китайгородская, Е. Н. Ширяев. Русская разговорная речь. Общие вопросы. Словообразование. Синтаксис. М., 1981, с.190.

Представеният материал е съкратен вариант от по-голяма разработка и е подготвен за печат от доц. Йорданка Маринова.